

Sygn. akt **IV Ka 241/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędzierski (spr.)

Sędziowie Sądu Okręgowego Piotr Kupcewicz

Sądu Okręgowego Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora-Stuczyński

przy udziale Rafała Nagrodzkiego - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach

po rozpoznaniu dnia 6 maja 2022 r.

sprawy **A. D. (D.)** s. J. i E., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 230a § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 14 grudnia 2021 r. sygn. akt XI K 592/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 6300,00 (sześć tysięcy trzysta) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Adam Sygit SSO Mirosław Kędzierski SSO Piotr Kupcewicz

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 241/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 14 grudnia 2021 r., sygn. XI K 592/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. naruszenie przepisu art. 4 kpk, art. 7 kpk wz. z art. 410 kpk oraz art. 192 § 2 kpk i 193 kpk poprzez bezzasadną odmowę (pominięcie) przesłuchania świadka A. J. (1) z udziałem biegłego psychologa lub biegłego lekarza w sytuacji, w której Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na podstawie dokumentów zalegających w aktach sprawy (korespondencji A. J. (1) kierowanej do Prokuratury Okręgowej w Katowicach), treści protokołów obejmujących złożone przez świadka zeznania w toku postępowania przygotowawczego (w tym protokołu obejmującego konfrontacje) jak i oświadczeń złożonych przez A. J. (1) w toku postępowania przygotowawczego oraz podczas przesłuchania na rozprawie, która miała miejsce w dniu 27 stycznia 2020 roku oraz składanych przez niego wtenczas depozycji (które finalnie - jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku ocenione zostały przez Sąd I instancji jako „nielogiczne, rażące naiwnością, zagmatwane, wynikające z realizowanej „przez świadka linii obrony - działania dla dobra kraju”), zobligowany był do powołania biegłego wobec ewidentnych wątpliwości co do tego, czy stan psychiczny świadka, stan jego rozwoju albo ograniczenie zdolności postrzegania</p>	# zasadny
2.		# częściowo zasadne
3.		# niezasadne
4.		
5.		
I.6 -7		
II		

i przebyta choroba nie rzutują na treść jego zeznań celem ustalenia okoliczności istotnych dla weryfikacji zeznań świadków oraz ustalenia stanu faktycznego sprawy, przez co Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania, bowiem rozstrzygnięcie wymagało dokonania ustaleń co do okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych, co - w konsekwencji - stanowi brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy,

2. naruszenie art. 4 kpk oraz art. 7 kpk w związku z art. 410 kpk poprzez dokonanie przez Sąd Rejonowy oceny dowodów w oparciu jedynie o część materiału dowodowego, przy jednoczesnym wyeliminowaniu znaczącej ilości dowodów w postaci zeznań W. P., D. G., K. G., A. P., A. L., P. D. określanych jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, w sytuacji w której dowody te potwierdzały w sposób jednoznaczny przestępczy charakter działalności A. W. (1) i wymuszony charakter przekazywanych mu świadczeń, które to dowody stały w sprzeczności z przyjętym przez Sąd założeniem, że środki przekazywane przez A. D. A. W. (1) miały charakter dobrowolnie przekazywanej korzyści majątkowej, co finalnie pozwoliło w oparciu o tak wyselekcjonowany materiał dowodowy, uznać A. D. winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

3. naruszenie art. 4 kpk oraz art. 7 kpk w związku z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę zebranych w sprawie dowodów w szczególności polegającą na bezwarunkowym przyznaniu wiarygodności zeznaniom A. W. (1),

P. Z. (1) oraz A. J. (1) (pierwotnych z postępowania przygotowawczego) przy jednoczesnym pomijaniu względnie dezawuowaniu istotnych rozbieżności pomiędzy treścią złożonych przez nich zeznań jak też wynikających ze skonfrontowania ich z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie,

których skutkiem było błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy skutkujące skazaniem A. D. pomimo, że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

Na wypadek niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów - jak też zarzutów apelacji osobistej oskarżonego – wyrokowi zarzucił:

4. naruszenie przepisu art. 230a § 1 kk poprzez jego wadliwe zastosowanie, w sytuacji w której - w świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ustaleń faktycznych - działanie oskarżonego nie było nakierowane na działanie lub zaniechanie jakichkolwiek osób pełniących funkcje publiczne w związku z pełnieniem tych funkcji a zatem poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji, w której poddane karnoprawnej ocenie zachowanie A. D. nie wyczerpało znamion występku z art. 230a § 1 kk.

Nadto obrońca podniósł:

5. rażącą niesprawiedliwość zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim Sąd Rejonowy przypisał winę A. D. oraz w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary w szczególności kary grzywny, która orzeczona została w oderwaniu od

dyrektyw wymiaru kary określonych przepisem art. 53 kk.

Oskarżony wyrokowi zarzucił:

I obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, w postaci obrazę przepisów:

6.art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wyeliminowanie przez Sąd w ramach oceny dowodów całokształtu działania A. W. (1) i P. Z. (1), polegającego na wynajdowaniu osób do legalnej współpracy, uzyskiwaniu od nich w ramach współpracy informacji, wykorzystywanych do szantażu, wyłudzeniu od nich środków pieniężnych, nakłanianiu ich do działań przestępnych, zastraszaniu, a następnie donoszeniu na nie do organów ścigania, co przełożyło się na uznanie mnie winnym i skazanie

a) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 §1 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, w postaci zeznań A. W. (1), P. Z. (1) i A. J. (1), a co przełożyło się na uznanie mnie winnym i skazanie

które Sąd uznał za wiarygodne i uznał je za podstawę ustalania faktów, mimo ich zmienności w trakcie trwania postępowania i wyraźnych sprzeczności (zarówno wewnętrzną, jak i zewnętrzną), co w konsekwencji doprowadziło do uznania mnie winnym i skazania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzić winna do wniosku, że zeznania zarówno A. W. (1), jak i P. Z. (1) były niewiarygodne, a przekazywane przeze mnie środki były wyłudzone

najpierw jako wynagrodzenie za wyprowadzenie mojej sytuacji podatkowej, następnie zaś były wymuszane w obliczu gróźb płynących ze strony A. W. (1).

7.art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt.1) i 2) k.p.k. w zw. z art. 45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez zaniechanie przez Sąd dokładnego wskazania, które z zeznań A. W. (1) , P. Z. (1) i A. J. (1) okazały się niewiarygodne i w jakim zakresie, jak również poprzez sporządzenie uzasadnienia na formularzu, co miało bezpośredni wpływ na kształt wyroku poprzez uniemożliwienie Sądowi wykazania, które fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co widoczne jest w braku opisanie, które z zeznań A. W. (1), P. Z. (1) i A. J. (1) Sąd uznał za niewiarygodne, czego wyrazem jest brak omówienia tych dowodów w rubryce Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstaw mających wpływ na treść wyroku poprzez:

niezasadne ustalenie na podstawie faktów i dowodów, że dopuściłem się przestępstwa opisanego w sentencji wyroku , podczas gdy faktycznie zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że przekazywane przeze mnie środki przekazywane były w celu pośrednictwa w załatwieniu sprawy w instytucji państwowej, tj. w organach skarbowych, polegające na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzję, działanie lub zaniechanie osób pełniących funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji, w

szczegółności zaś błędne ustalenie, jakoby :

1. liczył na interwencję i wykorzystanie wpływów jakie moim zdaniem miał A. W. (1), podczas gdy faktycznie o czym świadczą zeznania A. J. (1), P. Z. (1) i I. T. nawiązałem współpracę z Kancelarią (...) Sp. z o.o. celem naprawienia mojej sytuacji jako podatnika, wynikającej z nieskładania w moim imieniu deklaracji podatkowych przez upoważnioną do tego księgową;

2. płacił A. W. (1) kwotę 50 000 zł miesięcznie w zamian za to, że A. W. (1) będzie korzystając ze swojej pozycji wywierał wpływ na działania organów skarbowych w tym kierunku, aby postępowania skarbowe nie zaszkodziły interesom oskarżonego, aby nie miał problemów z kontrolą skarbową, z postępowaniami urzędu skarbowego podczas gdy faktycznie pieniądze przekazywałem pierwotnie jako wynagrodzenie za wyprowadzenie mojej sytuacji podatkowej, później zaś już tylko jako haracz w obawie przed zemstą W.;

3. przekazywał środki pieniężne w zamian za to, że A. W. (1) będzie wywierał wpływ na działanie organów skarbowych w tym kierunku, aby postępowania skarbowe nie zaszkodziły interesom oskarżonego aby nie miał on problemów z kontrolą skarbową, z postępowaniami urzędu skarbowego podczas gdy faktycznie w okresie objętym zarzutem nie miałem nie tylko kontroli skarbowych ani żadnych postępowań, ani też nie miałem powodów się obawiać, co potwierdza materiał dowodowy, znajdujący się w aktach postępowania.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad.1 Zarzut niezasadny. Przesłuchanie świadka w trybie art. 192 § 2 k.p.k. jest uzasadnione tylko wówczas, gdy wątpliwości o których mowa w tym przepisie są rzeczywiste i muszą wynikać z konkretnych faktów (wyrok SN z 26.07.1985 r., IV KR 180/85, OSNKW 1986/9–10, poz. 81, wyrok SA w Warszawie z 15.05.1996 r., III AKA 113/96, Prok. i Pr.-wkl. 1996/11, poz. 25; wyrok SA w Katowicach z 8.04.1999 r., II AKA 43/99, LEX nr 1289655). Mają to być konkretne okoliczności wskazujące na istnienie uzewnętrznionych objawów mogących wskazywać na możliwości występowania u świadka zaburzeń w tych sferach (wyrok SA w Warszawie z 13.02.2015 r., II AKA 473/14, LEX nr 1665873). Chodzi o uprawdopodobnienie wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego spostrzeżeń. Chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wskazane stany psychiczne nie rzutują ujemnie na treść zeznań świadka (vide min. postanowienie SN z 28.04.2015 r., II KK 83/15, LEX nr 1682542; postanowienie SN z 26.03.2013 r., III KK 5/13, LEX nr 1308135; postanowienie SN z 5.08.2008 r., III KK 68/08, LEX nr 449109;; wyrok SA w Gdańsku z 10.09.2015 r., II AKA 285/15, LEX nr 1917075;; wyrok SA w Gdańsku z 20.09.2012 r., II AKA 288/12, LEX nr 1239864). Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w</p>	

orzecznictwie, że: „Przepis art. 192 § 2 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. W procesie karnym, zasadą jest przesłuchiwanie świadków bez udziału biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Dlatego wymieniony przepis nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, zaś przesłuchanie świadka z udziałem wskazań biegłych nie może być przeprowadzane dla wygody organów postępowania bądź stron. Z wymienionego względu, niedopuszczalne jest przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, jeżeli nie istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń” (wyrok SA we Wrocławiu z 17.05.2017 r., II AKa 90/17, LEX nr 2317709).

Zasadnie zwraca się uwagę w judykaturze, że nie uzasadnia przesłuchania świadka z udziałem biegłego w trybie art. 192 § 2: sam fakt leczenia psychiatrycznego świadka (wyrok SN z 11.01.1980 r., III KR 358/79, OSNKW 1980/7, poz. 64); fakt, że świadek był leczony neurologicznie i stwierdzono u niego nieprawidłową osobowość (wyrok SA w Białymstoku z 3.04.2017 r., II AKa 182/16, LEX nr 2307608); zaistnienie choroby psychicznej (wyrok SA w Lublinie z 15.03.2017 r., II AKa 60/16, LEX nr 2287435); zażywanie przez świadka narkotyków (wyrok SA w Warszawie z 6.06.2013 r., II AKa 77/13, LEX nr 1350441); samo uzależnienie świadka od narkotyków (wyrok SA w Krakowie z 15.11.2002 r., II AKa 282/02, LEX nr 76278); sam fakt, że świadek zeznaje, że nie pamięta zdarzenia, w którym uczestniczył (wyrok SA w Gdańsku z 10.01.2017 r., II AKa 336/16, LEX nr 2314464);

sytuacja, gdy w jego zachowaniu, w okresie rozpoznawanego zdarzenia i w jego relacjach o nim, nie pojawiły się takie objawy zaburzeń psychiatrycznych, jak: omamy, urojenia, rozkojarzenie, nadmierna, nieuzasadniona podejrzliwość, niedostosowany nastrój czy zachowania regresywne ani inne dolegliwości rodzące wątpliwości co do jego stanu psychicznego i rozwoju umysłowego (wyrok SA w Gdańsku z 28.12.2016 r., II AKA 371/16, LEX nr 2314482); występowanie określonej kategorii schorzenia lub uzależnienia (wyrok SA w Warszawie z 15.09.2016 r., II AKA 77/16, LEX nr 2171211); nawet uzasadnione przekonanie strony o niezgodności zeznań świadka z rzeczywistością (wyrok SN z 14.10.1998 r., V KKN 283/97, OSNKW 1999/1–2, poz. 6; wyrok SA w Warszawie z 23.05.2016 r., II AKA 115/16, LEX nr 2171289; wyrok SA w Łodzi z 8.10.2015 r., II AKA 151/15, LEX nr 2050484); składanie przez świadka zeznań odmiennych niż poprzednio złożone (wyrok SA w Gdańsku z 23.07.2015 r., II AKA 235/15, LEX nr 1929204; wyrok SA w Lublinie z 30.10.2012 r., II AKA 153/12, LEX nr 1237250; wyrok SA w Krakowie z 20.07.2012 r., II AKA 113/12, LEX nr 1235635); sam fakt niepełnoletności świadka (wyrok SN z 20.01.2016 r., III KK 187/15, LEX nr 1984691); własne przekonanie strony o niewiarygodności tej osoby, wywodzone ze sposobu jej funkcjonowania, w szczególności prowadzonego przez nią stylu życia, okłamywania swoich bliskich, wykorzystywania tych osób (wyrok SA w Krakowie z 29.08.2013 r., II AKA 146/13, LEX nr 1363259); sam fakt, że świadek zeznaje, że nie pamięta zdarzenia, w którym uczestniczył (wyrok SA w Gdańsku z

10.01.2017 r., II AKa 336/16, LEX nr 2314464).

W konsekwencji powyższych uwag, w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zasadnie sąd I instancji uznał brak przesłanek do przesłuchania świadka A. J. z udziałem biegłego psychologa skoro:

- brak było uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanu psychicznego tego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego spostrzeżeń; żadne konkretne fakty nie wskazywały na wątpliwości, o których mowa w tym przepisie;

- organy procesowe (w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie) w toku przesłuchania świadka nie miały wątpliwości co do stanu psychicznego tego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego spostrzeżeń; zwraca uwagę fakt składania zeznań przez świadka na rozprawie przez ok. 5 godzin a zatem Sąd miał wystarczająco dużo czasu, by w razie istnienia należycie rozpoznać okoliczności mogące mieć wpływ na zastosowanie art. 192 § 2 kpk;

- sam świadek nie podnosił w toku zeznań okoliczności objętych brzmieniem art. 192 § 2 kpk, jedynie eksponował fakt wcześniejszego wypadku komunikacyjnego, uraz mózgu, w konsekwencji leczenie neurologiczne i psychiatryczne a zeznając na rozprawie odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym wskazywał na powody inne niż objęte powyższym przepisem (straszenie go przez przesłuchujących aresztem, zniszczeniem go, kłamał by nie

być w areszcie, miał mówić to co przesłuchujący chcieli usłyszeć, nie czytał protokołu przed podpisaniem go);

- Sąd weryfikując zeznania A. J. nie wskazywał by ewentualne mankamenty psychiczne, mentalne miały wpływ na treść zeznań.

Ad. 3., 16.,II. Zarzuty niezasadne. Brak jest podstaw do skutecznego postawienia Sądowi zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Powołany przez skarżących przepis art.4 kpk (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnice, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 1978r IV KR 4/78, OSNKW 1978, nr 4-5, poz.52 ; wyrok Sądu

Najwyższego z 29 czerwca 1999r, V KN 459/97, OSN Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz.10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Niezasadnie powołują się skarżący na naruszenie przez Sąd I instancji art.410 kpk. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.

Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5 listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art.410 kpk, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 czerwca 2002r V KKN 34/01 (vide: Lex 53912; por. też R.A. Stefański, Komentarz do art.410 kodeksu postępowania karnego).

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazali w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosili w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony i jego obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonawalności, nie przedstawili. Wbrew ich twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przypisanego mu czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżących całkowicie traci swą przekonawalność w konfrontacji ze zgromadzonymi

w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątplenia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacje nie dostarczają dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością ich uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, te środki odwoławcze zawierają jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżącego zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatrują przede wszystkim w nieuprawnionym – ich zdaniem - obdarzeniu wiarą, zeznań świadków A. W., P. Z. i A. J. , przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom

nie dał wiary, przedstawiając motyw swojej oceny.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana

w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Skarżący nie wykazali w apelacjach, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadzają się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do oceny zeznań wskazanych wyżej świadków oraz pozostałych dowodów w sprawie. W konsekwencji nie mają oparcia w zebranych materiale dowodowym twierdzenia oskarżonego zawarte w apelacji jakoby:

- „nawiązał współpracę z Kancelarią (...) Sp. z o.o. tylko celem naprawienia jego sytuacji jako podatnika, wynikającej z nieskładania w moim imieniu deklaracji podatkowych,

- „płacił A. W. (1) kwotę 50 000 zł miesięcznie w zamian za wyprowadzenie jego sytuacji podatkowej, później zaś jako haracz w obawie przed jego zemstą”;

- „w okresie objętym zarzutem nie miał nie tylko kontroli skarbowych ani żadnych postępowań, ani też nie miał powodów się obawiać, co potwierdza materiał dowodowy, znajdujący się w aktach postępowania”.

W rzeczywistości z wiarygodnych dowodów wprost wynika, że:

-oskarżony liczył na interwencję i wykorzystanie wpływów jakie jego zdaniem miał A. W. (1);

- płacił A. W. kwotę 50 000 zł miesięcznie w zamian za to, że korzystając ze swojej pozycji będzie on wywierał wpływ na działania organów skarbowych w tym kierunku, aby postępowania skarbowe nie zaszkodziły jego interesom, aby nie miał problemów z kontrolą skarbową, z postępowaniami urzędu skarbowego;

- faktycznie w okresie objętym zarzutem oskarżony miał kontrole skarbowe, toczyły się postępowania zakończone wyrokami skazującymi; co potwierdza materiał dowodowy, znajdujący się w aktach postępowania.(vide k.519-525 akt oskarżenia z 26.08.2013 roku, wyrok SR w Bydgoszczy z dnia 17.09.2013 roku skazujący go za czyn z art.54 § 1 kks, uszczuplenie na ponad 500 tys. zł, protokół kontroli podatkowej (k. 785 i nast.) trwającej od 12.11.2014 roku do 2016 roku oraz w konsekwencji kolejny wyrok SR w Bydgoszczy z dnia 15.5.2018 roku obejmujący rozliczenia oskarżonego z tytułu podatku vat za okres od 2012 roku do 2014 roku, wysokość zobowiązań przekraczała tu 400 tys. zł.), a zatem, co oczywiste, oskarżony miał powody do obaw.

Ad. II 7. Zarzut niezasadny

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art. 424 § 1 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że wprawdzie uzasadnienie Sądu Rejonowego nie należy do

nadmiernie szczegółowych, to należy pamiętać, że jego zwięzłość jest wymogiem ustawowym; obowiązująca procedura karna wymaga bowiem sporządzenia uzasadnienia w sposób zwięzły w wersji formularzowej; Sąd Okręgowy jest zdania, że jego treść nie była dotknięta nieusuwalnymi sprzecznościami albo elementarnymi brakami, które uniemożliwiłyby przeprowadzenie kontroli odwoławczej. Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - analizę wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak i w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu; w ocenie sądu odwoławczego sporządzone uzasadnienie daje jasną odpowiedź na pytanie dlaczego taki a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł. Zaznaczyć trzeba, że nawet gdyby Sąd Rejonowy swoje orzeczenie uzasadnił w inny sposób, to treść zapadłego rozstrzygnięcia nie uległaby jakiegokolwiek zmianie. Ewentualne braki w uzasadnieniu orzeczenia, które przecież sporządzane jest po wydaniu wyroku, nigdy nie mogą owocować skutecznym zarzutem wpływu tego uchybienia na treść zapadłego wcześniej orzeczenia.

Ad. 2. Zarzut niezasadny. Nie było uchybieniem ocena zeznań W. P., D. G., K. G., A. P., A. L. przez określenie ich jako „nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy”, w sytuacji gdy faktycznie świadkowie ci nie znali oskarżonego, nie mieli żadnej wiedzy dotyczącej jego postępowania, kontaktów z A. W. i zarzucanego mu czynu. Nawet

zakładając, że w kontaktach z innymi osobami (w/w świadkami) A. W. stosował przymus i wymuszał pieniądze, nie przekłada się to na jego kontakty z oskarżonym. Żadna analogia nie może mieć tu zastosowania. Co więcej, sam oskarżony przyznał, że po kilku miesiącach zakończył „współpracę” z A. W., co przeczy założeniu , że była mu narzucana i wymuszana.

Ad. 4. Zarzut niezasadny.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 230 a § 1 kk. Dyspozycja tego przepisu nie wymaga bowiem by działanie oskarżonego było nakierowane na działanie lub zaniechanie jakichkolwiek konkretnych osób pełniących funkcje publiczne i w związku z pełnieniem tych funkcji. Przepis ten typizuje przestępstwo formalne, którego dokonanie następuje wraz z udzieleniem korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy. W literaturze nie budzi wątpliwości, że do dokonania przestępstwa nie jest konieczne, aby osoba, która przyjmuje korzyść majątkową albo jej obietnicę, wywarła w rzeczywistości wpływ na działalność określonych w przepisie podmiotów albo aby rzeczywiście była ona w stanie go wyrzucić. Dla dokonania przestępstwa konieczne jest tylko udzielenie korzyści lub jej obietnicy w zamian za wywarcie wpływu (tak też O. Górniok [w:] Kodeks karny..., red. A. Wąsek, s. 83; R.A. Stefański, Przestępstwo czynnej..., s. 10).

Ad. 5. Zarzut niezasadny. Sąd odwoławczy nie dostrzega podstaw do stosowania art.440 kpk skoro wyrok jest słuszny , sprawiedliwy i odpowiada prawu Sąd podziela też rozstrzygnięcie Sądu

<p>Rejonowego w zakresie orzeczenia o represji karnej oskarżonego. Rażąca niewspółmierność kary w niniejszej sprawie nie ma miejsca. W szczególności orzeczona kara grzywny uwzględnia należycie stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, nie przekracza stopnia jego winy, powodując, że wyrok jest sprawiedliwy; „waga” przypisanego mu przestępstwa powoduje, że wymierzona mu kara grzywny w żadnym razie nie może być uznana za niewspółmiernie surową. Tym bardziej, że zasadnicza kara pozbawienia wolności orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i orzeczona obok niej grzywna, jest realnie jedyną dolegliwością, co powoduje, że nie może być karą symboliczną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz „ by Sąd Okręgowy rozpoznając apelacje od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 14 grudnia 2021 roku stosował również przepis art. 440 kpk w zakresie w jakim Sąd Rejonowy przypisał winę A. D. oraz w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary w szczególności kary grzywny”.</p> <p>Oskarżony wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonego i sprowadzają się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonego w szczególności zeznania A. W. (1), P. Z. (1) oraz A. J. (1), są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego.

Nie ma podstaw do stosowania w sprawie art.440 kpk skoro wyrok jest słuszny , sprawiedliwy i odpowiada prawu.

Z kolei wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., oraz art. 454 k.p.k.

Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji zarówno w zakresie zawinienia oskarżonego jak i wymierzonej kary.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie oskarżonego i wymierzonej mu karze.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. W powyższym zakresie brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowe przeprowadzenie postępowania w sprawie, prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń faktycznych. Orzeczona kara w żadnym aspekcie nie razi niewspółmierną surowością.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia środków odwoławczych jego i jego obrońcy , to on ponosi jego koszty. Oplatę wymierzono w oparciu o przepisy art. 2 ust 1 pkt.4 oraz art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych

7. PODPIS

